

שיחת השבוע

יש חדש

חמ"ל של אור

עם תחילת מבצע צוק איתן נפתח במרכז הארצי של צעירי חב"ד חמ"ל 'ליבנו איתכם'. החמ"ל קיים פעילות ענפה בקרב אזרחים בדרום, ילדים שנותרו בלי מסגרות חינוכיות וחייילים הפרושים בשטחי הכינוס. צוותים של צעירי חב"ד, עם שלוחי חב"ד בדרום, הניחו תפילין לחייילים ולאזרחים, הביאו עידוד רוחני, והעניקו חבילות שי שנארוז בידי מתנדבים.

לחיות את המקדש

צעירי חב"ד הוציאו לאור לקראת ימי בין המצרים חוברת מיוחדת של לימוד יומי בנושא בית המקדש. החוברת נקראת 'לחיות את בית המקדש', והיא בנויה במתכונת המחולקת לכל ימי בין המצרים. בכל יום מוצג נושא מסוים בתחום תודעת המקדש. אפשר להשיגה בבתי חב"ד או בטל' 1700704120. בתי חב"ד עורכים ערבי עיון בתורת המקדש.

נסיעה לציונים

לקראת ח"י באלול, יום הולדת הבעש"ט ובעל התניא, מתארגנת נסיעה לציונים באוקראינה. במהלך הנסיעה יפקדו גם את האוהלים של המגיד ממזריטש, אדמו"ר האמצעי, רבי מיכל מזלוטשוב, רבי לוי-יצחק מברדיצ'ב ועוד. בשבת פרשת תבוא ישבתו במז'יבוז, בסמיכות לאוהל הבעש"ט. טל' 025410100.

זמני השבוע

ניוירוק	דטרויט	מיאמי	לוס-אנג'לס
8:06	8:48	7:56	7:46
9:12	9:55	8:51	8:46

פרקי אבות: פרק א

315 בתי-חב"ד **לשירותכם *3770** מוקד חב"ד

כתובת המערכת: ת"ד 14 כפר-חב"ד 6084000
טל' 97232770100 • פקס 97239606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

הקושי הגדול להודות בטעות

כניסה לרצועת עזה משמעותה הודאה מהדהדת בכישלונה של קונצפציית ההתנתקות, ולזה אין ההנהגה המדינית והצבאית בשלה

עידוד רוחני לחיילים. לעם יש כוח (צילום: מאיר דהן)

של קונצפציית אוסלו. כל ההנהגה המדינית והצבאית הייתה שותפה למהלך האסוני הזה, והאנשים האלה לא היו מסוגלים להודות בטעותם, עד ששפיכות דמים נוראה לא הותירה להם ברירה.

הפתרון ברור

זה בדיוק הסיפור של רצועת עזה. כאשר היינו שם התמודדנו עם ירי מרגמות ורקטות פשוטות וקצרות טווח, שאותן ספגו בעיקר תושבי חבל עזה. שלטנו במעברים, נכנסנו לתוך השטח בעת הצורך, ולא אפשרנו להבריא או לייצר טילים מסוכנים יותר. ואז נולד הרעיון ה'גאוני' של ההתנתקות, ובתוך זמן קצר קיבלנו בסיס טרור המאיים על הארץ כולה.

הדרך האחת והיחידה לתיקון המצב היא לגדוע את תשתית הטרור הזאת עד השורש. זה מחייב לחזור אל הרצועה, לחסל את כל ראשי המחבלים, לפוצץ את כל הבונקרים ולהשמיד את הטילים ובתי הייצור שלהם. אך בכך לא די. אי-אפשר להיכנס ולצאת, אלא חייבים לקיים שגרה של 'מכסחת דשא', כדי להבטיח שכל התארגנות טרוריסטית תוכרת בעודה באיבה.

מהלך כזה משמעותו הודאה מהדהדת בכישלונה של קונצפציית ההתנתקות, ולזה אין ההנהגה המדינית והצבאית בשלה. לכן מסתפקים במבצעים נקודתיים, שאינם פותרים את הבעיה, אלא מביאים עלינו עוד ועוד סבבים של אלימות, שכל אחד ואחד מהם חמור מקודמו. וה' הטוב ירחם.

שעה ששורות אלה נכתבות עומדים חיילים על גבול רצף עת עזה ומתחננים שכבר תינן תן להם הפקודה להיכנס פנימה. איש מהם אינו שש אלי קרב. הם גם יודעים שזו תהיה מלחמה קשה, ושאוּלי לא כולם ישובו הביתה בריאים ושלמים.

אזרחים באזור הדרום, שהאזעקות והריצה למרחבים המוגנים משבשות את חייהם, מפצירים בקברניטים להיכנס לעזה ולהשלים את המלאכה.

בעלי עסקים, שסופגים הפסדים כבדים, מצהירים שהם מוכנים לסבול כמה שצריך, ובלבד שהמערכה תסתיים בעקירת הטרור העזתי מן השורש.

האם ייתכן שמקבלי ההחלטות אינם מבינים את מה שמבין כל אזרח פשוט? גם לא נדרשת הבנה מעמיקה, שכן המציאות מדברת בעד עצמה. עינינו הרואות כי בהפוגה שבין עימות לעימות האוייב מפיק לקחים ומצטייד בנשק בעל טווחים ארוכים יותר, וברור לגמרי שהעימות הבא הוא רק שאלה של זמן.

למה המתינו?

למעשה, בדיוק באותו מקום עמדנו עם פרוץ גל הטרור אחרי קמפ-דייוויד ב, לפני כארבע עשרה שנים. לנגד עינינו התברר כי השטחים שמהם יצאנו בעקבות הסכמי אוסלו נהפכו לקיני מחבלים, שמהם יוצאים מרצחים לפוצץ אוטובוסים ומרכזים הומי-אדם בערי ישראל. היה ברור שאין מנוס מלהיכנס מחדש לכל המקומות האלה ולעקור את הטרור מן השורש.

אבל רק אחרי שעברו שנתיים וחצי איומות ונוראות, שבהן נרצחו יותר מאלף יהודים, במאות פיגועי תופת מחרידים, הוחלט לצאת למבצע חומת מגן, ששם קץ לשפיכות הדמים. פתאום התברר כי אפשר להכריע את הטרור ולמחוץ את קיניו, אם רק ניתנת ההוראה המתאימה.

אז למה המתינו שנתיים וחצי? התשובה עצובה וכואבת: כי חזרה לערי יהודה ושומרון משמעותה הייתה הודאה מצלצלת בכישלונה

השאיפה הכמוסה של שבת מנשה

האלה ביקשו להתיישב בנחלה המשופעת בשטחי מרעה. אך לבני שבת מנשה לא היה מקנה רב. מדוע אפוא ביקשו מחצית מבניו להתיישב שם?

לחוש גאולה

אלא שבני שבת מנשה הכירו את מפת הארץ באחרית הימים, בבוא הגאולה, כאשר בני ישראל יקבלו את ארצות כל עשר האומות, ובכלל זה הארצות שבעבר הירדן. מתוך הכמיהה לגאולה ביקשו בני מנשה להתיישב בעבר הירדן, כדי לחוש את אוירת הגאולה כבר עתה.

בכך התבטאה מעלתם של בני חצי שבת מנשה על בני גד וראובן. בעוד האחרונים תלו את רצונם להתיישב בעבר הירדן בנימוקים גשמיים, אף אם הם מוצדקים על-פי התורה, הרי שכל רצונם של בני שבת מנשה היה להרגיש טעימה מחוויית הגאולה העתידה.

(התוועדות תשמ"ה כרך ג, עמ' 1644)

אמרת השבוע

הגעלת הלב

האדמו"ר מסיגט, רבי יקותיאל יהודה טייטלבוים, שלח כמה מחסידיו לביצוע משימה כלשהי, והם שבו אליו כדי לספר לו על הצלחתם. ראה הצדיק שדעתם זחוה מעט עליהם ואמר:

"לאחר מלחמת מדיין מסר אלעזר הכוהן לחיילי ישראל את מצוות הגעלת כלים. יש כאן רמז שאין החיילים צריכים להתגאות בניצחונם בשדה הקרב, שכן עכשיו הם עומדים לקראת מלחמה קשה יותר – מלחמת היצר.

"עניין זה מרומז בהגעלת כלים – כשם שצריכים להוציא מן הכלי אפילו שמץ של איסור הבלוע בו, כך צריך לטהר את הלב מכל שמץ של התנשאות וגאווה."

פתגם חסידי

"אם היהודים מגיעים למצב שהם יכולים לשאת את הגלות ואינם הופכים עולמות כדי שתבוא מיד הגאולה – זה עצמו מחייב שהקב"ה יוציאם מהגלות" (רבי בונם מפשיסחה)

מכאן למדים שני דברים: א) דבריו הקשים של משה יועדו לבני גד וראובן בלבד, ולא לחצי שבת מנשה. ב) הסיבה שחצי מבני שבת מנשה ביקשו להתנחל בעבר הירדן לא נבעה ממקנה רב שהיה ברשותם, כמו במקרה של השבטים גד וראובן, שכן מסתבר שלא היה ברשותם מקנה רב כמו לשני השבטים האלה.

הבכור והמן

רמזים לכך שבני גד וראובן התברכו במקנה רב מצויים לאורך פרשיות התורה. ראובן היה בנו הבכור של יעקב אבינו, שהתברך בעצמו במקנה רב. והלוא הבכור יורש פי שניים, ולכן מסתבר שהללו החזיקו ברשותם מקנה רב.

גם לבני שבת גד היה מקנה רב, שכן הללו חיבבו מאוד את המן שירד מן השמים – דבר שמרומז בפסוק "והמן כזרע גד הוא". לכן נטו לאכול פחות בשר מצאנאם ובקורם, לעומת שאר השבטים, ולכן היה ברשותם מקנה רב. זה מסביר מדוע שני השבטים

שני שבטים וחצי ביקשו שלא להתנחל בארץ ישראל אלא בעבר הירדן: "וַיֹּאמְרוּ, אִם מְצָאנוּ חֵן בְּעֵינֶיךָ, יִתֵּן אֶת הָאָרֶץ הַזֹּאת לְעַבְדֶּיךָ לְאֶחָזָה. אֲל תַּעֲבֹרנוּ אֶת הַיַּרְדֵּן".

הבקשה עוררה עליהם תרעומת מצד משה והוא ענה להם במילים קשות: "וְהִנֵּה קִמַּתְם... תִּרְבּוּת אֲנָשִׁים חֲטָאִים". בסופו של דבר התנדבו השבטים להיות החלוצים במלחמות על כיבוש הארץ, והניחו את דעתו של משה.

למה חצי מנשה?

מי היו השבטים האלה? גד וראובן, והם שבאו אל משה בבקשה החריגה להתיישב בעבר הירדן הפורה, שהתאים ל"מקנה רב הַיָּה לְבְנֵי רְאוּבֵן וְלְבְנֵי גָד, עֲצוּם מְאֹד". אך בסוף הדברים, כאשר התורה מתארת את הסכמתו של משה, נוסף גם חצי שבת מנשה: "וַיִּתֵּן לָהֶם מֹשֶׁה לְבְנֵי גָד וְלְבְנֵי רְאוּבֵן וְלַחֲצֵי שֵׁבֶט מְנַשֶּׁה... אֶת מְמַלְכַת סִיחֹן... וְאֶת מְמַלְכַת עוֹג".

מן המעיין

נדרים | מאת הרב אליעזר ברוד

שמירת הדיבור

"לא יחל דברו" (במדבר לג). אפילו סתם דברים, אפילו שיחות חולין, אל תחלל.

(המגיד מקוזניץ)

הקב"ה מקיים

"לא יחל דברו, ככל היוצא מפיו יעשה" (במדבר לג). מי שעומד בדיבורו ואינו משנה מדבריו, זוכה ל"כל היוצא מפיו יעשה" – שהקב"ה יעשה כדבריו, בבחינת "צדיק גזור והקב"ה מקיים".

(קדושת לוי)

יסוד התורה

התורה כולה תלויה בכלל הזה, שאדם לא יעבור על מה שקיבל עליו בנדר, בשבועה ובקבלת דברים; שאם לאִכֵּן, אין יסוד לכל התורה שקיבלנו בבית, באלה ובשבועה.

(חתם סופר)

נדרים למי

במסכת אבות נאמר "נדרים סייג לפרישות", ואילו בירושלמי נאמר "דייך מה שאסרה לך תורה". אלא שהירושלמי מדבר באדם שהולך בדרך הישר, שחובתו לבוא במגע עם הדברים הגשמיים ולהעלותם לאלוקות, ולכן אינו רשאי לנדור; ואילו המשנה מדברת על מי שחושש כי התעסקותו עם הדברים הגשמיים תוריד אותו,

ולכן הוא חייב לפרוש מהם.

(הרבי מליובאוויטש)

מותר ואסור

"נדרים סייג לפרישות" (אבות יג). יש האומרים: מה שמותר הרי הוא מותר, ומה שאסור – יש לחפש לזה היתר. ואילו אצל חסידים צריך להיות הפוך: מה שאסור הרי הוא אסור, ומה שמותר – לא צריכים...

(אדמו"ר הרי"צ מליובאוויטש)

בגלל העניות

משה באדם שנדר על בת אחותו, שלא יישאנה לאישה. הכניסה רבי ישמעאל לביתו ויפואה. אמר לו רבי ישמעאל: בני, מזו נדרת? אמר לו: לאו. והתירה רבי ישמעאל. באותה שעה בכה רבי ישמעאל ואמר: בנות ישראל נאות הן, אלא שהעניות מנוולתן.

(נדרים טו)

הכנה הכרחית

"בן י"ב שנה ויום אחד נדריו נבדקין" (ספרי). מה נשתנה עניין הנדרים משאר מצוות התורה, שהוא מתחיל כבר בגיל שתים-עשרה? אלא הנדר נועד להוסיף פרישות על מה שאסרה התורה, בבחינת 'משמרת למשמרת'. דבר זה הוא הכנה הכרחית לקיום התורה, כי בלעדי אדם עלול להיות 'נבל ברשות התורה' חלילה.

(לקוטי שיחות)

תהילים בכותל

רבי יהושע'לייב דיסקין עיין במכתב וארשת של דאגה עלתה על פניו. אנחה נמלטה מפיו, וביטאה את הצער העמוק שחש למקרא מצוקתו של בן הישיבה, תושב רוסיה, שנקרא להתגייס לצבא הרוסי.

הגיוס לצבא הרוסי היה צרה צרורה לכל בחור יהודי, על אחת כמה וכמה לתלמיד ישיבה, השומר על קלה כחמורה. כמעט בלתי־אפשרי היה לשמור על אורח חיים יהודי במסגרת צבאית נוקשה, בין גויים.

הרב דיסקין שימש כתובת לשאלות הלכתיות סבוכות. בעקבות מוצאו הרוסי הכיר היטב את סבלם של היהודים במדינה. רבים מהצעירים שאולצו להתגייס נטשו על כורחם את דרך ישראל סבא, ומקצתם אף איבדו כל זיקה לעולם התורה והמצוות.

עתה לפניו עוד מקרה מכאיב של בן ישיבה, שכל חפצו להתמסר ללימוד התורה ולעבודת השם, וכעת הוא ניצב לפני סכנה אמיתית. כאילו לא דיי בזה, מועד ההתייצבות בלשכת הגיוס נקבע ליום שבת־קודש.

ליבו של הרב דיסקין התמלא דאגה לנוכח מצוקתו של הבחור. כעבור כמה רגעים התעשת, וביקש לזמן אליו את תלמידו, הרב זבולון חרל"פ, ששימש דיין בבית דינו.

בבואו הציג לפניו הרב דיסקין את המכתב. "שמע'נא", פנה אל תלמידו, לאחר שסיים לקרוא את המכתב. "יודע אני שנוהג אתה להתפלל תפילת ותיקין בכותל המערבי, שריד בית מקדשנו, מדי שבת בשבתו". הרב חרל"פ הנהן, כמאשר את הדברים.

"אני מבקש ממך", המשיך הרב דיסקין, "שבשבת הקרובה תישא את תפילת 'מי שבירך' למען הבחור הרוסי, ולאחר התפילה תאסוף מניין מתפללים ותקראו יחד את כל ספר התהילים לזכות הבחור, כדי שייצל מן הגיוס", אמר.

הרב חרל"פ הבטיח שכן ינהג. בבוקר יום השבת, אחרי התפילה, צירף אליו את בנו, הרב יעקב־משה חרל"פ, שהיה אז נער כבן חמש־עשרה, ועוד שמונה מתפללים, ויחדיו קראו את ספר התהילים בדקות לרגלי שריד בית מקדשנו, בכוונם בליבם לפעול ישועה לבחור הישיבה מרוסיה.

בשובם מן הכותל החליט הרב חרל"פ להיכנס אל ביתו של הרב דיסקין, כדי לעדכנו על דבר ביצוע השליחות.

ותאמרו שנית את כל ספר התהילים במניין מתפללים לזכות הבחור מרוסיה".

יצאו הרב חרל"פ ובנו מבית הרב דיסקין אפופים התרגשות עזה. "דע, בני", אמר הרב חרל"פ לבנו בהתלהבות, "שאף שבמכתב היה כתוב במפורש שמועד ההתייצבות הוא בשבת־קודש, אין לי ספק שהרב רואה במבטו הרוחני את המתחולל אלפיי קילומטרים מאן, ואם הוא קבע שההזמנה נדחתה ליום רביעי – כך הדבר! אין לי כל ספק שכך יהיה!".

"אבא", שאל הבן, "מי הוא הבחור שלמענו הרב דיסקין הופך עולמות ויוצא מגדרו כדי להתפלל בעבורו? האם הוא תלמידו מימים עברו או אולי קרוב משפחה?"

הרב חרל"פ הניד בראשו לשלילה. "לא ולא", אמר, "לא זו בלבד שאין כל קרבה משפחתית ביניהם, הרב אינו מכירו כלל! ובכל־זאת הוא כואב את מצוקתו של תלמיד הישיבה כאילו היה בנו־שלו".

ואכן, ביום רביעי בבוקר שוב קיבץ הרב חרל"פ מניין מתפללים בכותל המערבי, ויחדיו קראו את ספר התהילים לזכות בחור הישיבה הרוסי הנקרא להתגייס לצבא הרוסי – בדיוק כמצוות הרב דיסקין.

חלף זמן־מה מאז המכתב, התפילה והמחזה המופלא בבית הרב דיסקין. יום אחד קרא אליו הרב דיסקין את תלמידו הרב חרל"פ, ובפנים מאירות הראה לו מכתב חדש ששיגר אליו הבחור מרוסיה.

וכך כתב הבחור: "התייצבתי בלשכת הגיוס בשבת־קודש, במועד שצוין בהזמנה שנשלחה אליי. אולם מפני כמה סיבות דחו את מועד ההתייצבותי ליום רביעי באותו שבוע. סרתי ללשכת הגיוס ביום רביעי, אולם אז ציפתה לי הפתעה גדולה – הם החליטו לשחרר אותי לגמרי מהצבא! אין לי ספק שהדבר קרה בזכות תפילתכם!", סיים הבחור את מכתבו.

ואילו הרב דיסקין עצמו אמר לתלמידו, הרב חרל"פ, ובת שחוק נסוכה על שפתיו: "ר' זבולון, אין זה נכון שהנס קרה בזכותי, כדברי הבחור, אלא בזכות תפילתכם בכותל המערבי! התפילה הזאת היא שהצילה את הבחור!".

בתוך הדברים מסר לרב חרל"פ את מכתבו של בחור הישיבה הרוסי. "הכול בזכות תפילתכם", אמר לתלמידו, "ולכן הרי לכם המכתב..."

(על־פי סיפורו של הרב הגאון ישראל גרוסמן בספר 'שירת הים')

במקומם, חשים כי הם שותפים למעמד שלמעלה מבינתם, והמתניו שהרב דיסקין יסיים את חזונו וישוב אליהם.

"ובכן", ננער לפתע הרב דיסקין והישיר מבט אל תלמידו, "אני אומר שדחו את ההתייצבות של הבחור ליום רביעי. לכן אני מבקש שביום רביעי תלכו שוב אל הכותל המערבי,

כששמע הרב דיסקין את הדברים ניתק לפתע מבטו ונתלה בנקודה סמויה בחלל החדר. גון פניו נשתנה באחת, והן החווירו והסמיקו חליפות. התחושה הייתה כאילו אין הוא נוכח כאן, בחדרו שבירושלים, אלא במקום אחר.

המחזה החריג נמשך כמה דקות. הרב חרל"פ ובנו עמדו נטועים ביראה

מאת מנחם ברוד

לומדים גאולה

המקדש וקיבוץ הגלויות

יש מחלוקת בשאלה אם בניין בית־המקדש השלישי יבוא קודם קיבוץ הגלויות או להפך. על־פי דעה אחת ייבנה תחילה בית־המקדש ורק אחר־כך יתקבצו כל ישראל לארץ ישראל, ואילו על־פי דעה שנייה יתקיים תחילה קיבוץ הגלויות, ורק כאשר יתקבצו כל ישראל לארץ, ייבנה בית־המקדש.

בספר הזוהר (ח"א קלד,א) נאמר: "ייבנה בית־המקדש בקדמיתא ויתקין היכלא ויבני קרתא דירושלם, ולבתי יוקים לה מעפרה" (=ייבנה בית־המקדש בראשונה ויתקין היכלו וייבנה את העיר ירושלים, ואחר־כך יקים אותה – את כנסת ישראל – מעפרה). הזוהר מסתמך על הפסוק (תהילים קמז,ב): "בונה ירושלים ה' נידחי ישראל יכנס" – תחילה בניין ירושלים והמקדש, ואחר־כך קיבוץ הגלויות. כך נאמר גם במדרש הנעלם (תולדות קלט,א): "בית־המקדש קודם לקיבוץ גלויות".

כנגד זה נאמר במדרש (תנחומא נחיא): "אין ירושלים נבנית עד שיתכנסו הגלויות". כלומר, תחילה יתקבצו בני הגלויות ורק אחרי שהם כבר יהיו בארץ ישראל, תיבנה ירושלים וייבנה בית־המקדש. זה גם סדר הברכות בתפילת שמונה־עשרה – קודם "תקע בשופר גדול לחירותנו ושא נס לקבץ גלויותינו", ואחר־כך "ולירושלים עירך ברחמים תשוב... ובנה אותה בקרוב בימינו בניין עולם".

אפשרויות תיווך

הרמב"ם מכריע בבירור כדעת הזוהר. בסדר הגאולה שהרמב"ם קובע מופיע תחילה המלך המשיח, מחזיר את ישראל – בעודם במקומות פזורים – לדרך התורה, אחר־כך בונה את בית־המקדש, ורק אז מקבץ את נידחי ישראל.

כמו־כן קיבוץ הגלויות הוא מפעולותיו של משיח־צדקנו – הוא המקבץ את נידחי ישראל. יתרה מזו, פעולה זו של קיבוץ הגלויות (אחרי הפעולות הקודמות, ובכללן בניית בית־המקדש) היא מהדברים שקובעים את מעמדו של המשיח כ"משיח בוודאי", ומזה ברור שקיבוץ הגלויות נעשה על־ידו.

יש כמה אפשרויות לתווך בין שתי הדעות ("שאלו ואלו דברי אלוקים חיים"). אחת מהן מבוססת על הידוע, שסדר הגאולה המפורט ברמב"ם אמור רק על מצב שהגאולה באה בדרך כאילו טבעית, בבחינת "לא זכו", אבל אם נזכה לגאולה ניסית ועל־טבעית בגלוי, ייתכן סדר אחר. במצב כזה ייתכן שקיבוץ הגלויות יהיה מְיָדִי ("עם ענני שמיא"), ובית־המקדש ייבנה כאשר כל בני ישראל כבר יתקבצו לארץ ישראל.

מעלתם של ישראל

עוד אפשרות תיווך היא, שאכן קיבוץ הגלויות האמיתי והכולל יהיה רק לאחר בניין בית־המקדש (ובכוחו של בית־המקדש), אולם הכנה ו'טעימה' כלשהי מקיבוץ הגלויות הגדול תהיה גם קודם לכן, וכפי שאנו רואים בימינו. אלא שזו הכנה ו'טעימה' בלבד, ורק לאחר בניין בית־המקדש יקבץ משיח־צדקנו את כל נידחי ישראל.

הרבי מליובאוויטש מעיר, שאם קיבוץ הגלויות בא קודם לבניין בית־המקדש, הדבר מבטא את מעלתו ושלמותו של המקדש, שנבנה לאחר ש"כל יושביה עליה". אולם כאשר בניין המקדש קודם לקיבוץ הגלויות, זה ביטוי למעלתם של ישראל, שכדי שקיבוץ יהיה בתכלית השלמות הקב"ה מוותר על שלמות המקדש, ובונה אותו תחילה, כדי שקיבוץ הגלויות ייעשה לאורו של המקדש (רמז לכך אפשר למצוא בפסוק [ישעיה כז,יג] "והיה ביום ההוא ייתקע בשופר גדול, ובאו האובדים בארץ אשור והנידחים בארץ מצרים והשתחוו לה' בהר־הקודש בירושלים" – האובדים והנידחים יבואו בכוחו ולאורו של המקדש שכבר יהיה בנוי).

חיים של ניסים

אבל הוא נשמע במקום אחר: "במשך שנים אני עובר לפני התיבה בבית הכנסת שאני מתפלל בו, 'רינת מרים', וגם קורא בתורה". ואיך מקבלים זאת ברדיו? "זה תמיד היה ככה", הוא משיב. "הם מכבדים את הקפדתי על שמירת השבת".

לסיים את המלאכה

קינן מדבר בנחרצות: "פעם אחת ולתמיד צריך לסיים את הסאגה הזאת. שרון עשה טעות ראשונה כשניתק את היהודים מרצועת עזה, אלא שהוא לא התנתק ממש. אחרי שאחרון היהודים יצא היה צריך להפסיק את החשמל לרצועת עזה. לא כצעד מעניש, אלא לבצע פשוט התנתקות מלאה. גם לא לספק מים.

"הם האויבים שלנו. גם היום, בשעת מלחמה, אנחנו ממשיכים לספק להם משאיות של מוצרים אינרספור. זה אבסורד. הכול הולך לחמאס. אנחנו אשמים בכל הסבבים הללו. היה צריך להפסיק את זה מזמן".

קולות גם בעזה

פעמים רבות הביע קינן בשידור את צערו על שלא סיימו את המבצעים הקודמים. במהלך אחד השידורים ב'עמוד ענן', כמו כדי להמחיש את דבריו, שיגר חמאס עשר רקטות לבאר'שבע. "לפתע שמעתי פיצוץ אדיר", הוא משחזר. "ראיתי

קרוב לשלושים שנה משמש ניסים קינן כתב 'קול ישראל' בדרום. הוא מלווה את כל האירועים, רואה את ההתרחשויות מקרוב ומעביר את הקולות מהשטח. בימים האלה הוא מתרוצץ במוקדי נפילות הרקטות בדרום ואין לו הגדרה למתרחש אלא נס: "אני לא מתבייש להגיד - כל מה שקורה במבצע הזה הוא נס אחד גדול. אין מקרה, יש נס".

קינן מוסיף ואומר: "מי שאינו מאמין בניסים, מוזמן לבוא לדרום. רק לפני יממה נחת טיל על קרווילה בבאר'שבע. הוא פירק את כל הבית ופיזר אלף כדוריות מוות מסביב. בפנים שהתה קשישה בת 86, והיא חולצה מתוך ההריסות במצב קל. בשניות שקדמו לפיצוץ היא אמרה תהילים. זה בלתי נפתס".

שדרן וחזן

קינן מוערך מאוד בעולם התקשורת, ואף זכה לפרסי הוקרה: פרס רשות השידור ופרס ירושלים. קולו נהפך לפסקול של הדרום. הוא מתגורר בבאר'שבע, אב לשלושה ילדים. בעודנו מדברים איתו שטף העדכונים זורם למכשיר הסלולרי שלו. עוד עדכון על נפילה, יירוט, פגיעה ברכבים, או שרפה שפרצה.

העבודה האינטנסיבית שלו נגדעת בבת אחת, בערב שבת. "אני שומר על השבת כהלכתה", אומר קינן. קולו לא נשמע ברדיו במהלך השבת,

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומר

מתנה בשבת

שאלה: האם מותר לתת מתנה לבר'מצווה בשבת?

תשובה: בספר נחמיה נאמר שכבר אז אסרו חכמים מיקח וממכר בשבת וביום טוב. בהמשך לזה אסרו חז"ל לתת מתנה בשבת וביום טוב, מפני שפעולה זו דומה למיקח וממכר.

איסור זה חל הן על הנותן הן על המקבל, אלא אם כן האדם נותן חפצים שהם לצורך היום, או לצורך מצוות היום, כגון הנותן לחברו אתרוג או לולב ביום טוב ראשון של סוכות, כדי לקיים בו את המצווה, או מי ששכח למכור את החמץ שלו ונותנו לגוי בשבת ערב פסח. כך פסקו אדמו"ר הזקן וה'משנה ברורה' גם בנוגע לחתן

טיל ליד הבית. קינן בשידור

פטריית עשן מול עיניי. הבנתי שהטיל נחת אצל השכנים. עזבתי מיד את המיקרופון ורצתי כדי לנסות ולהציל חיים. לתדהמתי ולמרבה הנס, הטיל נפל על הממ"ד שאותו סיימו לבנות שעתים קודם לכן! חייה של המשפחה - ניצלו".

על אף כל הקושי, קינן טוען כי כל התושבים תובעים לסיים את המלאכה. "למרות הסבל, כולם מוכנים לתת גב למבצע - אבל שהסיפור הזה ייגמר אחת ולתמיד. אני שומע קולות גם מקרב תושבי עזה שמתבטאים בחריפות על החמאס. אחד מהם אמר: 'המזון שלנו מגיע מישראל, ואנחנו משיבים להם ברקטות'".

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש

גם כיום אפשר לעלות ולהשתטח על 'הציון' הקדוש של הרבי, ולשלוח מכתבים ל'ציון' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411
Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

רוצים לדעת מה יהיה?

הספר שמסביר בלשון בהירה את חשיבות האמונה בביאת המשיח, מהי הגאולה, מה יעשה המשיח, כיצד יתגלה, ומה יקרה באחרית הימים
368 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1-718-6041020

יש מה לספר!

כך ראשון בסדרה המכנסת את הסיפורים האהובים שפורסמו ב'שיחת השבוע'
63 סיפורים מופלאים על צדיקי ישראל מכל החוגים

עריכה חדשה | עיצוב מרהיב | 320 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1-718-6041020